

A húszas évek reményeinek fénye

Majdnem száz kérdés a jelen és a jövő drámai változásairól

Mindjárt kezdődnek a húszas évek. Az új világ reménye.

Ez a mindent felülíró és megváltoztató időszak, de nem a lineáris idő jóvoltából.

Ha kérdezek, vagy kérdez bárki, senki nem feltételezheti már, hogy a kérdező semleges pozíciót foglal el. A kérdező jelen esetben is tisztán, de békésen az igazság és a világosság mellett voksol. Nincs más lehetőség.

Örök galaktikus és földi igazság az, hogy a sötétség csak a fény hiánya, így egy normális világban senki sem csatlakozhat a nem normális világban futószalagon „gyártott” sötétség erőformáihoz és nem sorolhat be közös hamis zászlója alá sem.

Ezt az elhatárolódást lelkünk üdvrivalgással fogadja.

Most már nézhetjük az első száz kérdést.

Megjött az az idő és helyzet, amikor már kérdezhetünk?

Mi van, ha először feltesszük azt a legelemibb kérdést, hogy várhatóan mi történik a földbolygón, vagy a Kárpát-medencében a harmincas évek elejéig? Ennél gyönyörűbb kérdés nincs?

Mi lesz akkor, ha igaz az a bátor feltevés, hogy ebben az évtizedben sokkal több és sokkal nagyobb változások lesznek, mint az elmúlt évezredekben? Ez sem lehet másképpen?

Ha ez igaz lesz, mivel magyarázható, hogy a földbolygó elementárisan és káprázatosan újjászületik? Egyáltalán drága bolygónkon lehetséges újjászületés?

Helyes-e az az erkölcsi kiindulópont, hogy igyekszünk úgy kérdezni, hogy ne ítélkezzünk, ne kérjünk számon, vagy ne ijesszünk, s ne illúziókat ébresszünk, csupán a szeretetbeszéd kérdéseit tegyük fel?

Egyáltalán lehet-e szeretetbeszéd az elvadult és elfogult beszéd után? Reméljük, csak ez lehet?

Ha a világ közérdekű megszólalásai valóban gyakran nem szeretetbeszéd, abból nem következhet más, mint az, hogy az emberiség egymás közötti társalgásai frusztráltak?

Ha ez így van, ennek szükségképpen csupán olyan jellegű oka lehet, hogy az emberiség nagyobb és kisebb csoportjai egymás ellen küzdenek, s egymást tekintik helytelen beszédűnek?

Ha erre még nem is válaszolunk, nyilvánvaló lehet, hogy a különböző érdekek, de különösen az értékek ma már éliesen szembe kerültek egymással? Feltéve, ha minden vitázó oldalon vannak értékek?

Ha huszadik század az emberiség egyik drámai mélypontja volt, mert az emberiség, főként az európai társadalom, fegyverrel ölt meg mintegy ötven millió embert, akkor elvileg azt is feltételezhetjük volna, hogy a földi ember ekkora trauma után visszatér az igaz és méltó beszédmóddhoz? Ez maga az egyik világi csoda lehetett volna?

Ha ez nem történt meg, tekinthetjük-e jó fordulatnak azt, hogy jelenleg részben „csak” beszéd-világháború van, amely szinte véget nem érőnek tűnik? Ez lehetne vigasz?

Ha ez így megy, indokolt feltenni azt az egyszerű kérdést, hogy a kommunikációs világcsata csupán egy spontán globális kollektív elmezárvány, vagy a nyilvános, közösségi beszéd rombolása valamilyen globális erőnek és szándékának látványos „eredménye”?

Ha ennél a kérdésnél tartunk, már is beszélhetünk egy másik dilemmáról, hiszen egyáltalán lehet-e úgy választ találni erre a felismerésre, hogy az emberiség rejtetten a tudatlanság és félrevezettség állapotban él? Az utolsó száz évben ez lehetne másképpen?

Szeretetre kész szívünk tételezhet-e fel más konklúziót?

Ha a kérdés ellen esetleg berzenkednénk, tegyük fel magunknak azt a kontroll szembesítést, hogy mondjuk az elmúlt közel huszonhatezer évben szinte folyamatosan kik és miért titkolták el, hogy bolygónkat nem nyilvános és nem emberbarát csúcshatalom vezette?

Ha Isten velünk, a földbolygóval volt, lehetett-e ez így?

Ha már itt tartunk, szeretnénk világosan jelezni, hogy nekünk sem feladatunk az ítélkezés, tilos a gyűlöletbeszéd, s a megahatalom megítélését kizárólag a globális bíróságokra bízhatjuk?

Vagy nézzünk inkább az új édenkertek virágágyásait?

Ha a folyton alakot is váltó megahatalom szüntelenül létezett, akkor a demokrácia hívei feltehetik azt a kérdést, hogy a földön most lehet-e és van demokrácia akkor, ha az egész földjátszma ugyan gyönyörű színjáték, de a lényeges döntéseket mindig a globális-kontinentális függönyök mögött mindig mások hozták meg?

Ha ez a megállapítás végleg beigazolódná, egyszer eljutunk-e oda, hogy számos neoliberais intézmény és csoport döbbenetesen beismeri, hogy odaadó hívekként nem, vagy alig sejtették, hogy közvetlenül és/vagy közvetve a háttérhatalom akaratát szolgálták?

Bátran szurkolhatunk a bölcs és bátor liberálisoknak is, mert ők is jelen vannak az emberiség szellemi térképén?

Ha ez a kollektív felocsúdnás megtörténik, attól kezdve már csak kis lépés lesz-e annak felismerése, hogy a neoliberais ideológia nagyon távolra „repült” a 19. századi liberális (még lélek-, közösség- és nemzetbarát) álomtól?

Ha a kérdésrendszer logikájában itt tartunk, mindjárt előbújik az a szintén rejtett kérdés, hogy az európai politikai pártok (csak a pártok vezető csoportjai?), különösen a liberális és baloldali pártok, de jó néhány kereszténydemokrata vagy zöldpárt is miért csatlakozott a jelenlegi világrend kiszolgálásához?

Nem feladatunk a pártok számonkérése, de a politikai folyamatot (is) végre értenünk kellene? Nyugtalan szívvel azt is felvethetjük, hogy ennyi ideológiai, hatalmi, politikai félrevezetés, játszma, bábeli zavar és meghökkentő tájékozatlanság után hogyan térhetünk vissza az igazságokhoz és a hiteles beszédhez?

Ha már ezekkel a kérdéskörökkel szembe néztünk, az egyik kikerülhetetlen kihívás az, hogy miként jellemezhetjük a szocializmus bukása után, de nem a szocializmus csődje miatt (is) átfogó kontroll nélkül maradt globális világrendet?

Egyáltalán bármikor, bárhol lehetett-e közösségi kontrollal visszafogni a negatív rendszereket? Ugyanakkor remélhetőleg nem félreérthető az a tény, hogy a kommunizmus és a szocializmus korlátolt világrendje ugyanannak a jelenlegi totális világrendnek volt egy másik hamis zászló alatt kifejlődött, elég sokáig létező világmodellje?

Ha felnézünk az égre vagy bepillantunk a kollektív lelkünkbe, van-e bármilyen értelmes magyarázat az elmúlt századokra, amelyekben minden lázadás is elporladt?

Ha ez így volt, nincs okunk csodálkozni azon, hogy a 19. századi (még részben piaci) kapitalizmus bukása után egy még brutálisabb, de még jobban „átfestett” pénzkapitalista világrend a globalizációval még teljesebben elfoglalta a földbolygót?

Ha ez cáfolhatatlan tény is, azért ne essünk a reménytelenség szakadékába, mert a látszólag legsötétebb világformáció sem marad fent a világ végezetéig? A reménytelenség ráadásul a világ végzetét támogatja?

Ha a mai világhatalom a maga szempontjából zseniálisan működött, akkor is nyilvánvaló kérdés, hogy ettől függetlenül is hogyan vitte keresztül a bolygó gazdasági rendszerén és intézményein, hogy a korábban még részben embert és a világot szolgáló gazdaság az elmúlt évtizedekben korlátlan, ellenőrizetlen globális gazdasági világállammá vált?

Ha ez így volt és így van, a globális közgazdaságtan végül is miért nyelte le szótlánul a klasszikus piacgazdaság megszüntetését, ami egyébként nem is volt annyira tisztán piacgazdaság? Holott a kritikus gondolkodók mindig megszólaltak?

Ha mind ebben nincs komolyabb vitánk, talán a legizgalmasabb szembesülés az, hogy az emberiség, vagy szűkebben az európai társadalom miért és hogyan fogadta el, sőt tapssal miért és hogyan támogatta a jelenlegi (pénzkapitalistának becézett) világrend elfogadását és magasztalt önképét?

Már az is érthetetlen, hogy a számtalan vezető gondolkodó közül miért csak keveseknek verte ki a biztosítékot annak tagadása, hogy a földbolygón lehetetlen a fenntartható fejlődés, ráadásul azért is, mert az emberiségnek csupán a fenntartható élet a vágya?

Felborulna attól a világ, ha egy kormány nem a gazdaság növekedését, hanem az élet növekedését tűzné ki célul? Vagy legalább minimum az életminőség javítását?

Ha az előbbi kérdéseknél mélyeket lélegeztünk, ott lopakodik a szívünkben az a mindenk feletti kérdés, hogy különösebb ellenállás nélkül a földön miért jött létre egy olyan globális pénzrendszer, amivel az emberiséget a hagyományos rabszolgaság után egy végzetesebb rabszolgaságba lehetett beleszorítani?

Ha a pénzkapitalizmus látszólag önkéntes elfogadás most már aligha kérdőjelezhető meg, akkor viszont az a nyomasztó felvetés jön, hogy a meghatalom hogyan tudta elérni és fenntartani a globális hitelességet, hiszen már a XVIII. század óta éles bírálatok jelentek meg?

Arról aligha lehet komoly vita, hogy az egyik hatalmi technika a mindennapi élet materiális feltételeinek a javítása volt, ám ezért cserébe a világrend szintén rejtetten, különösen az északi féltekén, a korlátlan túlfogyasztást követelte meg?

Azt az indokolatlan és értelmetlen túlfogyasztást, amely gyakran pazarolta a föld erőforrásait és ugyanakkor tömegesen vitt a (manipulált) piacra rossz, vagy alacsony szintű termékeket, mert az egyetlen valódi cél az extraprofit növelése volt?

Ennyire szerencsétlen lenne az emberiség, s most már nemcsak az euroatlanti népesség, hogy a fogyasztás hipernövekedésével önfeladásra, behódolásra, önpusztításra lehetett „nevelni”? Mi minden játszódott le hát az emberiség elméjében és tudatában az elmúlt ötven évben?

Az utolsó évtizedekben, ha helyesen látjuk, például az volt a világrend másik technikája, hogy a túlfogyasztás mellett a túlszórakozást programozta be a kiforgatott társadalmakba, ráadásul azzal a szintén totális manipulációval, hogy a szeszipar, a drogipar, a pornóipar maximális szintjével az emberek belső testi-szellemi-lelki romlását is elérjék?

Ha most lenne egy közös emberiség siratófal, nagyon sokunknak ott kellene térdelni, s éjt nappallá téve imádkozni az emberiség megmentéséért?

Először is azokért a lelkekért és lélekcsoportokért, akik tehetségük és kezdeti tisztességük ellenére átsodródtak a sötét világtér szolgálatába, gyakran csupán azért, hogy az offshore számláikon kimondhatatlan mennyiségű fiatpénz gyűljön össze?

Ha számukra a vagyon már-már isteni mákony volt, ám az akkor sem érthető a legkisebb mértékben sem, hogy a neoliberais elit, nemcsak vezető politikusok, hanem rangos cégtulajdonosok vagy éppen művészek óceáni szigetekre jártak szeretkezni gyereklányokkal?

Szemlesütve készülhetünk arra a lelki káoszra is, hogy a húszas évek elején számtalan iszonyú és embertelen globális megtörtént krízisjelenséggel fogunk szembesülni? A széles körű pedofília titkos világrendszere csak az egyik kollektív lélekdráma okozó lesz?

Mi játszódik újra és újra le az emberiség történetében, hogy éppen nem egy pusztán elfogadhatatlan politikai-gazdasági hatalomrendszer van, hanem ennél sokkal rosszabb és végzetesebb romlás megy végbe? Ez az ember és közösségeinek szándékos belső pusztítása?

Ha ezt a felismerést elolvastuk, lehet, hogy belül csendben maradunk?

A száz kérdés között tehát igazán csak egy olyan - minden más kérdést megelőző - kérdésdráma van, ami óvatosan is csak úgy fogalmazható meg, hogy a 21. századra az ember belül, a család jellemzően belül, a közösség szintén belül, a létezés ugyanúgy belül csupán szétzilálódott vagy részben visszafordíthatatlanul szétszakadt, széthullott, mint egy feldarabolt fonott szőnyeg?

Ha ezt Isten látja, mert nyilvánvalóan látja, akkor mostanáig miért várt az emberiség azonnali felszabadításával? Egyszer csak majd válaszok jönnek a perdöntő kérdésekre?

Egyáltalán van egy olyan ember a földön, aki ép ésszel felfogja és valamennyire érti, hogy ebben a világban az egyénnek miért nincs egyszerű, normális, igaz emberképe önmagáról? Miért nem tudjuk, hogy ki az ember?

Mi történt ezen a bolygón, hogy az embert csak testként és materiális lélekként fogjuk fel, s minden ősi tudás és metafizikai ismeret ellenére nem tanítjuk az ember önvalóját, isteni énjét, szeretet-testét vagy igazából se a lelkét, se a tudatát? Embervesztő emberiség lennénk?

Miért következett be az, ami olyan globális és totális folyamat, mintha az emberiség tagjai mocsárba, krátterszájba, szennyvíz tárolóba vagy kiégett városba költöztek volna?

Akár mennyire is hihetetlen még, főként a nyilvánosság hallgatása miatt, a földbolygó most azért szabadul fel a kettős karanténból, s a Gaia már azért (is) lesz szeretetbolygó, mert a pozitív galaktikus civilizációk az elmúlt évtizedekben végigvitték a felszabadításunkat?

Istennek hála, nem is történhet más és másképpen sem?

Ha ez így volt és van, tökéletesen érzhető, hogy a földön a nemzeti tudatok és a még életképes nemzetállamok óriási tempóban ébrednek fel, s nemcsak a politikai választásokon lépnek fel nyíltan és eltökélten a nemzetek lelkei, a nemzeti tudatok, a nemzeti identitások és a szuverén nemzeti léteik visszaszerzése érdekében?

Ha ez nem lehet gyönyörűen másképpen, abból szükségképpen következik az is, hogy végre visszafordulunk, visszatérünk a boldogító hagyományokhoz, a népkultúra szerető karjaihoz és a népművészet lélekforrásaihoz? Mostantól tudatosan hordjuk a nemzet lelkét és tudatát közvetítő Szent Koronát?

Ha ez így volt és így van, akkor jelen lesznek a megújuló egyházak, a gyökereiket becsülő vallások, hogy az embert ne csak visszavigyék Istenhez, hanem az ember belső útjának tanításával a többséget képessé tegyék az annyira vágyott szent felemelkedésre?

Ha a világon ma már szinte számtalan olyan szellemi, lelki, spirituális, metafizikai közösség és tanítás van, amely az egyes ember és közösségei valódi gyógyítását, s megváltását végzi, ez a szakrális bölcsesség reneszánsz megmentheti-e az emberiséget?

Akármit is kérdeztünk, még csak egy kérdésdrámát vetettünk fel? Ha ez így van, akkor most jöjjenek a további kérdésdrámák? Eljutottunk a csúcsgazságokhoz?

Igaz-e az a felfogás, hogy minimum 26, vagy akár 51-52 ezer éve az emberiség története egy fogalomba sűrítve a szeretetlenség világkorszaka volt? Ha ez pontosan így történt, akkor már könnyen kimondható az a kollektív gyász, hogy az emberiség újra és újra, de különösen jelenleg képtelenné vált a szerelemre, szeretetre, barátságra, vagy például az összetartozásra?

Talán nem illik kérdésként feltenni, de most a rend kedvéért ünnepélyesen megkérdézzük, hogy ugye senki nem kételkedik abban, hogy az embert emberré (Isten mellett) kizárólag a szerelem és a szeretet teszi?

A mai világrend úgy fog eltűnni a húszas években, ahogy egy zivatarfelhő tovább halad az égen és aztán kifulladás? Vagy ezzel a metaforával felülértékeljük, mert a pénzkapitalizmus halála semmivel sem jelent többet, mint egy madár halála, pedig a madarat még sajnáljuk is?

A jelenlegi tetőtől talpig kormos világrend valódi arca most látható lesz, amikor a nyilvánosságra hozatalok fürdőiben „tisztára” mossák? A világrend elítélése sem a mi dolgunk, most pusztán a változások kikerülhetetlen egyszerű következményét hozzuk szóba?

Amikor a földbolygó végérvényesen Új Földdé emelkedhet fel, az emberhez méltó (földi) isteni feladat elsősorban azzal kezdődik majd, hogy miként tanuljunk vissza a szerelmet és a szeretetet, vagy átfogóbban az igazi boldogságot?

Nem(csak) az lesz a kihívás már, hogy az egykori kapitalizmust is tagadó mai világrend után milyen ember- és közösség-elkötelezett, izzik-vérig etikus szeretetgazdaság szülessen, hanem például az, hogy elkerülhetetlenül mindnyájan globális „egyetem utáni egyetemre” iratkozunk be, mert lelkünk-szellemünk kész az értékek, hitek, erkölcsi tanok visszatanulására és életgyakorlattá tételére?

Ha mindez szintén nincs másképpen, akkor az galaktikus csoda végképpen segít, hogy a földbolygónk vitathatatlanul felemelkedik az ötödik dimenzióba és a multidimenzionális emberek többsége is felérkezik a megváltó ötödik dimenzióba?

Mostantól szinte számtalan évezred után Istennel szövetségben megteremtjük az Új Aranykort?

Most jöhet megint a már táncoló üdvivalgás kórus?

A húszas évek évtizede így sem több, sem kevesebb nem lesz, mint az új világ beteljesült isteni/emberi reménye?

Az Új Világ Gyönyörű reménye, amely már felébredt a lelkünkben és szétáradt a bolygón?

Varga Csaba